

Natura păcatului

Luni, 2 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Dumnezeu ne-a avertizat că Satana a urmărit cu asiduitate trei domenii în care a deformat adevărul: Caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte de dispută în marea controversă.

Despre ultimul punct s-a discutat cu moderație de-a lungul întregii perioade de existență a bisericii. Despre caracterul lui Dumnezeu se discută în prezent din ce în ce mai serios, ceea ce este un lucru bun. Din păcate, extrem de puține surse analizează natura păcatului și deformările aduse de Satana la acest subiect. Foarte puțini autori se apleacă asupra acestui subiect, mai ales că el pare deja epuizat de declarația tranșantă a Scripturii că „păcatul este călcarea legii” (1 Ioan 3:4). Dacă este atât de simplu și clar, de ce a făcut Satana „eforturi permanente” de a reprezenta greșit natura păcatului?

Ar fi posibil ca aceste reprezentări greșite să fi infectat și concepția adventistă despre natura păcatului? Câți dintre noi nu consideră că păcatul înseamnă doar anumite fapte aflate sub condamnarea legii? Cât de mulți au îmbrățișat explicația că păcatul va fi eradicat de Dumnezeu prin distrugerea lui fizică, iar toți cei care au fost găsiți cu păcat în ei vor muri din această cauză?

Pentru ochiul perceptiv și persistent, istoria mării controversate oferă destule informații despre păcat și natura lui. Anumite evenimente ne ajută să înțelegem că păcatul nu dispare prin eliminarea fizică a păcătoșilor. Un asemenea caz este potopul.

Cele câteva miliarde de locuitori ai pământului cedaseră definitiv în fața păcatului, omul ajunsese un rob, căci „toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen 6:5). Singurul care mai păstra o legătură cu neprihănirea era Noe, „un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu” (6:9).

Era de așteptat ca potopul să șteargă fărădelegea și păcatul de pe pământ. Dar ce observăm? Păcatul și-a luat perechea și a urcat în corabie alături de celelalte animale. Ce căuta păcatul în corabie? Arca nu fusese construită pentru așa ceva, iar el nu ceruse voie lui Noe să urce la bord. Păcatul trebuia să rămână afară și să piară odată cu adoratorii lui. Cum a reușit el să facă saltul dincoace de potop?

Potopul ne învață că păcatul nu poate fi eradicat prin executarea păcătoșilor. Înecarea lor nu pune capăt păcatului. Din contră, observăm că atunci când păcătoșii sunt măcelăriți, păcatul sare la mințile neprihăniților cu și mai mare agresivitate și eficiență.

Sodoma și Gomora ne învață că arderea păcătoșilor, la temperaturi oricât de ridicate, nu pune capăt păcatului. Din contră, arderea lor nu a împiedicat păcatul să infecteze mintea celor salvați din Sodoma, și care în Sodoma fuseseră la adăpost de efectele lui devastatoare. Lot s-ar fi prăbușit de groază dacă i-ar fi spus cineva că el urma să facă, odată salvat din Sodoma, exact lucrurile de care se scârbise cât era în ea. Cum a reușit păcatul să se furișeze afară din zona calamitată? Cum a reușit el să scape de puterea focului din cer? Nu ar fi fost normal ca o asemenea prăpădenie să sterilizeze mintea celor salvați, astfel ca păcatul să nu mai aibă acces la ea?

La sfârșitul istoriei avem din nou un foc din cer care se coboară să-i nimicească pe păcătoși, iar noi spunem că acel foc va fi cel eficient, care va distruge păcatul și pe păcătoși pentru totdeauna.

Cum a reușit Satana să ne facă să credem că păcatul se distruge prin foc, prin apă sau prin sabie? Nu observăm noi că el s-a furișat mereu de pe scaunul electric și ne-a stricat spectacolul ori de câte ori ne-am pregătit să-i cântăm prohodul? De ce credem noi că încă un foc va reuși să-l dea gata?

Așa cum a dovedit încă de la nașterea lui, păcatul a avut o predilecție pentru mințile neprihăniților. Îngerii lui Dumnezeu, fiind cu o capacitate morală și spirituală uriașă, s-au dovedit vulnerabili la infecție, deși trăiau în neprihănire. Dacă arderea păcatului și a gazdei lui ar fi rezolvat problema, arderea lui Satana ar fi încheiat controversa de la început. Dumnezeu ne spune însă că păcatul s-ar fi strecurat fără nici o problemă de pe rugul pe care ar fi ars Satana, și ar fi infectat întregul univers, semănând mizerie și moarte prin toate galaxiile de-a lungul timpului.

Atunci nu se înțelegea – iar Dumnezeu nu mai era crezut, fiind sub acuzațiile lui Satana – că moartea este urmarea desprinderii voluntare de izvorul vieții (DA 764). Dacă Satana și cei ce se deconectaseră de la izvorul vieții ar fi fost lăsați să suporte consecința firească a gestului lor, ei ar fi murit instantaneu, dar universul ar fi tras concluzia că au fost omorâți de Dumnezeu, lucru care ar fi adus teroare, suspiciune și o slujire produsă de frica morții. Frumoasa creațiune a lui Dumnezeu s-ar fi transformat într-un gulag mai sumbru decât iadul.

Nu, păcatul nu se distruge prin foc, sau prin anihilarea păcătoșilor. Păcatul este aruncat în neființa din care a ieșit doar atunci când ființele inteligente înțeleg natura guvernării lui Dumnezeu, apreciază neprihănirea și acceptă prezența binecuvântată a Duhului Sfânt locuind în templul inimii. Când aceste lucruri vor fi înțelese și apreciate de Mireasa lui Hristos, Dumnezeu Se va da la o parte dintre păcătoși și moartea a doua, iar ei vor putea avea ceea ce și-au dorit, dispărând pentru totdeauna din prezența slavei Creatorului lor blând și iubitor. Vor putea fugi „departe de fața Domnului” pentru totdeauna.